

близу, после зафуча, като че тичаше лудешки въ тъмнината. Както бѣ на-сѣдала, дружината съвсемъ се вкамени. Искаха да помръднатъ и не можеха. Савата се опита да каже нѣщо, но гърлото му се бѣ схванало. Изведнажъ Диньо изрева:

— Олеле, мамичко, змеятъ! Плесна ме съ опашката си!...

Въ сѣщия мигъ и Асенъ усѣти, че нѣщо мокро и косматото го плесна по лицето. И той изписка. Нѣкой силно блъсна Коста, търкули го, после се притисна до Савата. Нѣщо го близна по ржката и той изведнажъ се опомни.

— Змеятъ! — запищѣха и тримата, колкото имъ гласъ държи.

Савата викна:

— Кибрита! — Но никой не го чу. Тогава той протегна ржце въ тъмното, веднага напипа нѣщо мокро, живо, косматото, стисна го съ една ржка и изрѣмжа:

— Пипнахъ ли те!... Съ другата бързо затършува изъ джебоветъ си, и най-после намѣри кибрита. Тикна го въ ржцетъ на Асена и викна:

— Запали! Хванахъ го!... Живъ ще го занесемъ въ кѣщи!...

Най-после Асенъ запали свѣщитъ и дружината, разтреперана, се огледа.